

teatre lliure

tot és perfecte **(a partir de textos medievals** **i de João César Monteiro)**

dramatúrgia **Ignasi Duarte**
direcció **Roger Bernat**

Després de *La La La La La*, Roger Bernat porta a escena cinc adolescents d'entre 14 i 16 anys que representen una novel·la de cavalleria en un espectacle a la frontera entre la ficció i l'experiència: un documental sobre el desig.

Teatre Lliure de Montjuïc / 29 de setembre - 2 d'octubre a la Sala Fabià Puigserver

tot és perfecte

(a partir de textos medievals i de João César Monteiro)

dramatúrgia **Ignasi Duarte** direcció **Roger Bernat**

escenografia, vestuari i il·luminació
ombra i il·lustracions
música

Max Glaenzel i Estel Cristià
Sílvia Pereira
Bizet, Catalani, Mozart, Puccini,
Rameau, Verdi i Wagner

intèrprets

Nao Albet / Carlota Bantulà / Marcel Borràs / Manel Leal / Hekla Magnúsdóttir

telons pintats **Paula Hespanha** / equips de **M.O.M./El Vivero** producció
executiva **Anabel Labrador** i producció tècnica **Alberto Barberà**

i els equips del **Teatre Lliure**

coproducció **Teatre Lliure, Citemor Festival (Portugal), PNRM Olot i**
Elèctrica Produccions amb l'ajut de la **Generalitat de Catalunya**

agraïments **Maria Lladó, Carlos Zuñel, Paco Pesqueira, Hugo Barbosa,**
Pamela Gallo i Neokinok

Un grup d'adolescents d'entre 14 i 16 anys representen una novel·la de cavalleria d'autor anònim del segle XIV. Com si fos un documental, l'espectacle segueix el recorregut d'aquests nois convertits en directors d'escena que s'esforcen per reconstruir el món d'una novel·la de l'Edat Mitjana. És així com, a aquests adolescents, els agrada imaginar-se el fer-se adult. Disfresses de carnaval, telons d'espectacles que ja ningú no recorda i músiques d'altres temps són els elements del seu món perfecte.

Roger Bernat

tot és perfecte es va estrenar el 3 d'agost passat al Citemor Festival de Montemor-o-Velho, a Portugal, i es presentarà el 7 d'octubre vinent al PNRM d'Olot i el 15 i 16 d'octubre al Nuovo Teatro Nuovo de Nàpols, a Itàlia.

apunts sobre la gènesi d'un espectacle per roger bernat

- Hi ha un espectacle en cada persona. Només l'has de trobar i permetre que es desenvolupi. Un grup de persones damunt de l'escenari és una història. Cada gest delata, cada paraula és una coartada i cada moviment, un desig. No cal ser més explícit, qualsevol cos s'explica a si mateix. No hi ha més drama que el que es desprèn de la pròpia vida.
- Ser capaç de crear el buit perquè les coses passin.
- Mentre el teatre "dramàtic" genera vida (la reproduceix) a partir de l'elaboració d'una estructura que simula els gestos de la realitat, el joc la produeix (la recrea). El joc genera un marc conceptual, unes regles que permeten un entorn predeterminat, trobar infinites variacions sobre els mateixos patrons. Seria com la fecundació *in vitro*: organitzar un marc que permeti que sorgeixi la vida.
- Una hipòtesi. Tot se'ns revela entre els 12 i els 14 anys, després apareix la revolució hormonal que ocupa massa espai en els nostres caparrons i el que era revelat es va oblidant, es va cobrint de necessitats i de pors adquirides. Això deu ser fer-se adult, oblidar tot el que ens va ser revelat a l'adolescència...
- Finalment **tot és perfecte** és un grup d'adolescents en un prat representant un drama medieval que diu:

"Un dia, amic, anirem junts al país afortunat d'on ningú no torna... Els herois hi viuen sense envellir, l'amic en braços de l'amiga, cap força pot destruir el mur d'aire. Allí brilla un castell de marbre blanc; a cadascuna de les mil finestres crema un ciri encès; a cadascuna, un joglar canta una melodia infinita; el sol no brilla i, amb tot, ningú no enyora la llum: és el país benaventurat dels vius."

(*Història de Tristany i Isolda*, Joseph Bédier)

roger bernat (Barcelona 1968)

Inicia la seva formació en el camp de l'arquitectura, a partir de la qual s'interessa pel teatre. Estudia direcció i dramaturgia a l'Institut del Teatre de Barcelona, on es gradua amb el *Premi Extraordinari 1996*. L'any 1997 funda **General Elèctrica** amb Tomàs Aragay, un Centre de Creació per al Teatre i la Dansa que tanca l'any 2001.

És autor i ha dirigit, entre d'altres, els següents espectacles: **10.000 Kg** (*Premi Especial de la Crítica 96/97*); **Confort Domèstic** (*Premi de la Crítica al Text Dramàtic 97/98*), **Trilogia 70** que inclou els títols: **Joventut EUROPEA**, **Flors** (*Jordi Vilches: Premi de la Crítica Actor Revelació 99/00*) i **Que algú em tapi la boca**; **Bona Gent** (2003) i **Amnèsia de Fuga** (2004). Des del mateix any col·labora regularment amb Ignasi Duarte.

Al Teatre Lliure ha estrenat **Àlbum** (1998), **Bones Intencions** (2003) i **LA LA LA LA LA** (2004).

ignasi duarte (Barcelona, 1976)
per ell mateix

Ignasi Duarte abandona, penosament, els estudis de Filosofia que cursava a la Universitat Autònoma de Barcelona. Cau malalt i abandona la ciutat. Lluny de casa, rumia vagament sobre el motiu de la seva baixa. No havent resolt la qüestió, decideix tornar. Divaga i això el perd. Lluny de curar-se, la malaltia es fa forta i ell exerceix de fals conferenciant. Un dia, dispers per La Rambla de Barcelona, on inevitablement s'aboquen els desocupats, li demana massa amablement foc a un transeünt. Aquest, com després declararà, en quedar sorprès de la bondat amb què li ho demanà, es fixa en la cara del sol·licitant i el reconeix, diu. No fumava, però, tal com han reconegut ambdós. El transeünt li parla de teatre i el sol·licitant respon amb coses. Quan es fa fosc decideixen treballar plegats. Ara, abandonaria la seva falsa ocupació per executar la que li assignen, de nou: la de dramaturg. Treballen en els espectacles **La La La La La**, **Amnèsia de fuga** i **Tot és perfecte**.

joão César monteiro (1939-2003)

Director, realitzador i actor, João César Monteiro és un dels grans noms de la cinematografia portuguesa. Comença la seva activitat professional fent crític de cinema i després es trasllada a Anglaterra, on estudia a la London School of Film Technic.

El 1975 estrena el seu primer llargmetratge, **Veredas**. De seguida es construeix una imatge d'artista experimental i revirat, particularment pervers i lúbric. Crea un estil propi, el "monterisme", del qual forma part també el desdoblament personal en l'*alter ego* João de Deus, que apareix en alguns dels seus films.

El 1986 participa com a actor a **A flor do mar**, i el 1989 a **Recordações da Casa Amarela**, que obté un Lleó d'Argent al Festival de Venècia d'aquell any.

Des de llavors se succeeixen títols com **L'eau: le dernier plongeon** (1992), **A Comedia de Deus** (1995), premi especial del jurat al Festival de Venècia, **Le Bassin de J.W** (1997), **As bodas de Deus** (1999), i el polèmic **Branca De Neve** (2000), on Monteiro revisita el conte de la Blancaneus: els setanta-cinc minuts de pel·lícula transcorren amb la pantalla en fosc i de tant en tant apareixen algunes imatges on els actors expliquen la història i la confronten amb la seva experiència personal. El seu darrer film, **Va et vient**, es va estrenar pòstumament el 2003.

